

може сам да поднесе. У законодавној области кнез је располагао правом апсолутног вета, али и поред тога није могао да издејствује да један предлог постане закон без сагласности Савета. Кнез је био носилац извршне власти, њен највиши орган, и у том својству је постављао саветнике и чиновнике, издавао им наредбе и упутства, старао се о извршавању закона и уредби а у судској власти је располагао и правом помиловања и ублашавања казни.

У духу широких овлашћења којим је Савет располагао, он је био прво доминантан законодавни чинилац, имао пуну законодавну власт али је располагао и буџетским правом (с тим да је оно подразумевало и састављање буџета) као и развијеним административним функцијама. Тако је он прописивао административну организацију, одређивао која ће административна звања да постоје, колику ће плату да носе и колике трошкове финансирања да изискују. Савет је такође вршио и надзор над министрима јер су министри њему подносили своје извештаје о раду, њему су одговарали иако их је постављао кнез. У томе се огледала највећа нејасноћа и двосмисленост овог Устава. Због овакве конфузије није било јасно да ли је Савет само законодавно тело или има утицаја и на саму владу и администрацију, управљање земљом. Турски устав није предвиђао народно представништво у организацији највише власти у Србији. То је био уступак великим силама које су се плашиле јачања народног елемента у државној организацији и зато су желеле да га потпуно потисну. С тог становишта овај Устав је био назадан и недемократски, али је у целини ипак био прогресиван јер је значио удаљавање од Милошевог апсолутизма. Турски устав је заостајао и у погледу људских слобода и права јер их није регулисао као претходни устав. Он је, истина имао одредбе о правима (мање него Сретењски устав) с тим да оне нису биле груписане већ су биле расуте по целом уставном тексту да би, како примећује С. Јовановић, што мање опомињале на француске декларације о правима човека и грађанина. Што се тиче судске власти, она је била детаљно регулисана и обухватала је разгранату мрежу судова. Тако су постојали примиритељни (општински) судови, а за сваки округ је био предвиђен првостепени суд састављен од председника и три чланова и на крају, као трећи суд, био је Апелациони са седиштем у месту Правитељства.

3. Уставобранитељски режим (1842-1858)

Са Турским уставом је, нормално, највише био незадовољан сам Милош Обреновић јер није желео да дели власт с другим њеним носиоцима.